

[Formanden.]

I Skrivelse af Dags Dato meddeler Justitsministeren, at han agter her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Suppleanter for Dommere og Domsmand; Udskrifter; Retternes Virkekreds og Forsvarere i Straffesager m. v.).

I Skrivelse af samme Dato meddeler Arbejds- og Socialministeren, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Ændring i Lov af 14. April 1937 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. med senere Ændringer.

Uden for Dagsordenen giver jeg den højtærede Justitsminister Ordet, for at han kan faa Lejlighed til at fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Harald Petersen): Herved tillader jeg mig for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916. (Suppleanter for Dommere og Domsmand; Udskrifter; Retternes Virkekreds og Forsvarere i Straffesager m. v.)*.

Det er ikke noget særlig omfangsrigt Forslag, der her forelægges — kun 12 af Retsplejelovens ca. 1.000 Paragraffer berøres af det —, og flere af Bestemmelserne er heller ikke af særlig indgribende Betydning. Jeg havde derfor helst undgaaet paa nærværende Tidspunkt at fremsætte et Forslag om Ændringer af Retsplejeloven, men det har under de Forhold, vi for Tiden lever under, vist sig nødvendigt at indføre nogle Bestemmelser til Sikring imod, at Oplysninger, som fremkommer ved Behandlingen af Retssager, og som skulde være ganske hemmelige, dog kan sive ud og derved forvolde stor Skade. Da Forholdet laa saaledes, at enkelte af Bestemmelserne i Retsplejeloven herefter nødvendigvis maatte ændres, har jeg ment det naturligt ved samme Lejlighed at medtage nogle Forslag, som Ministeriet i de sidste Aar har faaet Opfordring til at fremsætte, men som Ministeriet midlertidigt havde lagt til Side, idet man ikke mente, de var saa paakrævet, at der var Grund til at gennemføre en Lovændring blot af Hensyn til disse Forslag.

Der er saaledes ikke nogen nærmere Sammenhæng mellem alle de fremsatte Forslag til Ændringer, men de kan — som det ogsaa fremgaar af, hvad jeg før sagde —

deles i to Grupper, nemlig dels nogle Forslag, som er særlig paatrængende under de Forhold, hvorunder vi nu befinder os, dels nogle Bestemmelser, som jeg finder det naturligt at faa gennemført nu, da Loven alligevel skal ændres, men som i øvrigt næppe kan give Anledning til nogen Diskussion. De Forslag, som er særlig paakrævede i den nuværende Situation, idet de navnlig gaar ud paa at hindre, at skadelige Oplysninger kommer frem, er Bestemmelserne i §§ 41, 687, 688, 692 og 730. Da der forhaabentlig vil komme Tider, hvor saadanne Hensyn ikke spiller saa stor en Rolle som i Øjeblikket, er det i Forslagets § 2 foreslaaet, at disse Bestemmelser skal revideres senest i Rigsdagssamlingen 1943—44. De andre Bestemmelser er derimod af varig Karakter. Da disse fortrinsvis optager den første Halvdel af Forslaget, vil jeg nævne dem først.

Der er her for det første nogle Bestemmelser, som gaar ud paa at indføre Suppleanter for Dommere og Domsmand i Straffesager. Det drejer sig om Bestemmelserne vedrørende § 6, 2det Stykke, § 18, 1ste Stykke, § 98 og § 214. Efter at vi har faaet indført Domsmand ved Behandlingen af Straffesager, er det blevet nødvendigt at gøre Domsforhandlingen væsentlig udførligere end tidligere, idet Domsmandene ikke har noget Forhaandskendskab til Sagen fra dennes Forberedelse, og det vil derfor let kunne ske — og er faktisk sket flere Gange —, at en Domsmand eller en Dommer bliver syg, inden Domsforhandlingen er afsluttet. Resultatet bliver, at Sagen maa udsættes, indtil vedkommende Domsmand eller Dommer bliver i Stand til paa ny at møde — hvilket man jo vanskeligt kan gøre, hvis Sygdommen ikke er af ganske kort Varighed —, eller ogsaa maa Domsforhandlingen begynde helt forfra igen, efter at der er tilkaldt en ny Domsmand eller Dommer, og alle de tidligere afhørte Vidner maa føres en Gang til. For at undgaa dette er det, at man foreslaar indført Suppleanter for Domsmandene saavel ved Underret som ved Landsret og for Dommerne i Landsretten. I Underretssagerne er der derimod næppe Grund til at indføre Suppleanter for Dommerne, da der kun deltager en enkelt Dommer, saaledes at Risikoen for Forfald er forholdsvis ringe.

I øvrigt finder jeg Anledning til at nævne den lille Ændring i § 6, 3die Stykke. Den bestaar blot i, at de 3 Ord „i første Instans“ udgaar, men den betyder, at der fremtidig bliver Mulighed for i Sø- og Handelssager ved Landsretterne at benytte